

Giới thiệu Cười Lên Rồi Mọi Chuyện Sẽ Qua Thôi

Truyện Cười Lên Rồi Mọi Chuyện Sẽ Qua Thôi, của tác giả trẻ Sym ngổ đây thuộc thể loại ngôn tình. Truyện đã full chương và có thể đọc truyện bằng file prc trên di động.

- Trần Ngọc Tuyết (Si, nó): Một cô nàng bình thường, học lực trung bình nhưng rất giỏi ngoại ngữ (biết đc 3 thứ tiếng Anh Nhật và Hàn), thân hình và khuôn mặt rất nổi bật nhưng mọi người lẫn chính nó k nhận ra (Bởi nó cận nên đeo kính và nó k hề chăm chút bản thân). Nó rất giỏi võ karate và judo, giỏi thể thao (đặc biệt nó có thể nhảy rất cao, có thể ví như kinh công trong kiếm hiệp). Ba mẹ nó vì vay nặng lãi không trả nổi nên đã bỏ nhà ra đi, ba mẹ có kêu nó đi chung nhưng nó k chịu và tự lực kiếm tiền ăn học (chi tiết trong truyện sẽ nói). Tuy nó là 1 đứa k may mắn gặp nhiều bất hạnh trong đời, nhưng nó luôn tự nhủ với chính bản thân nó 1 câu “Cười lên rồi mọi chuyện sẽ qua thôi, sau cơn mưa luôn có cầu vồng mới”

- Nguyễn Thanh Phong (Niz, hần): Học lực cực giỏi, thể thao, võ thuật và mọi thứ đều đỉnh (nhưng chỉ rành rề tiếng Anh, không như Si biết đến 3 thứ tiếng >.<). Là con trai một trong 1 tập đoàn lớn thứ nhất toàn quốc, bất kỳ ai cũng nể sợ. Hần sở hữu 1 khuôn mặt cực đẹp, thân hình hoàn hảo, tính tình lạnh lùng, nhưng sát gái cực ghê (thay bạn gái liên tục). Là đại ca băng nhóm EVIL nổi tiếng bậc nhất trong thành phố.

- Còn 2 nhân vật chính phụ là:

- Dương Thanh Vân (San): Bạn thân của Si, nhưng lại là 1 tiểu thư giàu có thứ 3 toàn quốc. Là bà chủ 1 quán bar lớn trong thành phố (quán bar này do mẹ để lại cho San quản lý)

- Nguyễn Đình Hy (Zin): Em họ, bạn thân đồng thời là phó bang trong EVIL gia đình của Hy cũng đứng thứ 2 toàn quốc, gương mặt rất cute, lúc nào cũng tươi cười, nhưng không mở lòng với con gái.

Bạn đang đọc truyện *Cười Lên Rồi Mọi Chuyện Sẽ Qua Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Cười Lên Rồi Mọi Chuyện Sẽ Qua Thôi

Hôm nay đặc biệt trong xanh, nhưng vẫn không để ý gì đến thời tiết, nó cứ chạy nhanh tới chỗ hẹn, bởi hôm nay là ngày sinh nhật nó. Nó đang vui mừng vì sắp được ăn sinh nhật với người mà nó yêu, người nó đã quen suốt 2 năm trời. Nơi mà 2 đứa hẹn nhau, đó là 1 quán cafe nhỏ với không gian thật dễ thương với cái tên Amigo. Vừa chạy đến bất gặp Khoa đang đợi mình, nó cười tươi rồi vội ngồi xuống kế Khoa.

- Hi xin lỗi, em mới tan ca xong nên đến hơi trễ _ Nó vừa nói vừa cười với thanh minh

- Không sao, anh hiểu mà ... trước hết chúc mừng em nhưng ... anh có chuyện muốn nói với em ... _ Khoa ngập ngừng

- Chuyện gì dạ a _ Nó mong đợi với hỏi Khoa

- Anh nghĩ ... mình ... nên chia tay em à _ Khoa không ngập ngừng cố gắng nói từng chữ

- Anh ... đừng đùa với em ... em biết hôm nay sinh nhật em ... anh muốn trêu em phải k ? _ Mắt nó rung rung trông chờ đây là chỉ là lời nói đùa

- Không, anh nói thật, nhà anh đã quyết định, tháng sau anh sẽ làm đám cưới với Vy, nên chuyện tình cảm của mình nên dừng lại thôi em à _ Khoa không ngập ngừng nữa, lên tiếng nói rõ ràng với nó

- Không phải ... anh đã nói với em ... anh sẽ không yêu cô ấy, anh yêu em mà, nếu gia đình anh bắt ép, anh có thể nói với ba mẹ anh, chúng ta sẽ cùng vượt qua mà anh _ Lúc này mắt nó đã đỏ hoe, cố gắng thốt ra từng chữ

- Đúng, anh có thể nói với ba mẹ anh, nhưng ... em hiểu cho anh, thật sự ... anh yêu em nhưng ... anh đã có cảm tình với Vy _ Khoa cố gắng nói rõ

- À, ra thế, em hiểu rồi, nếu anh nói vậy, thì em cũng hiểu, vậy thôi chào anh, chúc anh với chị Vy hạnh phúc _ Nó lúc này đột nhiên bình thản, nói xong vội chạy ra về.

Khoa chỉ nhìn bóng dáng nó rồi chợt nhủ mày đau khổ.

“2 năm, không quá dài cũng không phải là thời gian ngắn. Vậy tại sao, anh ấy có thể thốt ra lời như thế. Chẳng nhẽ người con gái mới gặp có vài lần đã làm cho anh thay đổi tình cảm như thế sao”. Nó khẽ nhắm mắt lại, nước mắt chảy xuống, nhưng miệng nó lại cười, một nụ cười chua chát. Nó không có gì cả, ba mẹ thì do mắc nợ nên đã bỏ trốn, chỉ còn mình nó ở nhà với nhiều lời xi xầm bàn tán và chê trách của hàng xóm. Mọi người xung quanh nói ba mẹ nó trốn nợ bỏ nó lại mình, ba mẹ không cần nó k dắt nó chạy trốn theo vì nó là 1 đứa vô dụng, chả ai biết nó không chịu theo ba mẹ bởi vì nó nghĩ đến việc học đang dở dang của mình. Nhưng nó vẫn cố vượt qua tất cả, bởi lẽ nó nghĩ nó còn người nó yêu, người mà nó dành cả trái tim, nhưng rồi

cuộc nó được chỉ ngoài mấy chữ “Anh yêu em nhưng anh đã có cảm tình với cô ấy”.

Nó đau lắm, đau như muốn bỏ mặc tất cả để chết đi vậy, tình cảm dành cho 1 người đầu phải dễ dàng có được. Khoa là người dễ thương gia đình giàu có, quen nó chỉ do 1 dịp tình cờ trong quán café Amigo, nhưng Khoa không chê gia cảnh của nó, luôn động viên cho tinh thần của nó, khuyên bảo nó cố gắng học hành đừng bỏ cuộc trước những tình huống khó khăn. Có lẽ vì thế mà nó dành tất cả tình yêu của nó cho Khoa, không biết Khoa có hiểu điều đó không, nhưng nó nghĩ chắc không rồi. Nếu Khoa hiểu có lẽ, chỉ có lẽ thôi, chắc đã không chia tay nó rồi.

Nó khóc rất ít, nhưng trong lòng cứ như bị cào xé tìm gan vậy, khóc nhiều không phải là đau ít chỉ là nó không muốn khóc khi có người vậy thôi. Bản thân nó cũng hiểu tình cảm không nên tranh giành, nhất là khi người đó đã thay đổi, “cái gì của mình sẽ là của mình thôi, không phải của mình giành mấy cũng không có được”. Nó đột nhiên kìm nén cảm xúc của mình lại, mỉm cười 1 cách vui vẻ và chân thật. “Không sao cả, chỉ cần cười lên mọi chuyện sẽ qua thôi, chỉ cần anh ấy hạnh phúc là được rồi”. Nó là thế, luôn nghĩ cho mọi người xung quanh trước, nhưng ít có ai hiểu được điều đó.

Đang lang thang để hít thở gió trời cho tâm trạng bớt buồn, đột nhiên nó nghe tiếng đánh nhau trong 1 cái hẻm nhỏ. Vốn thích giúp người khác, nó mặc kệ tâm trạng của mình chạy vào xem.

“À thì ra giang hồ thanh toán nhau à, nhưng ... đầu phải mười mấy thằng đánh 1 đứa mà, mà người ấy giỏi thật 1 mình đánh cả đám” nó đứng lại suy nghĩ và xem tình hình trước.

Cuối cùng người con trai ấy đã thắng cả đám bận rộn, nhưng đột nhiên có 1 thằng bò dậy quơ được khúc cây ở đâu mà nhắm vào người đó. Không thể xem xét tình hình nữa, nó vội chạy ra đỡ lại và tung 1 cú đá vào thằng đó. Lúc này người đó mới giật mình, thì thấy thằng kia đã ngã xuống và ngạc nhiên nhìn nó.

- Em ... có sao không? _ Người đó ngạc nhiên hỏi nó

Cũng đúng thôi bởi lẽ, một đứa con gái xông vô đỡ đòn thì ai mà không ngạc nhiên, còn đá thằng đó bất tỉnh nữa mà. Nhưng nó là ngoại lệ, một đứa giỏi karate và judo như nó thì chấp chục thằng như thế cũng là chuyện thường.

- Em không gì, chuyện nhỏ mà anh, anh nên xem tình hình của mình trước kìa _ Nó lấy tay quệt quệt mũi cười khi khi

Nghe nó nói hần mới phát giác ra, mình đang bị chảy máu ở đầu, vội nắm tay nó nhờ vả.

- Em có thể giúp anh tý được không, anh bị thương rồi, em đưa anh về nhà chút được không _ Người ấy cố gắng nắm tay nó rang nói vài tiếng như sợ nó bỏ đi.

- Được thôi, không sao mà _ Nó tươi cười và đồng ý

Nghe thế người đó mừng thầm và nói nó địa chỉ nhà để nó đưa về giùm.

Bạn đang đọc truyện *Cười Lên Rồi Mọi Chuyện Sẽ Qua Thôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Đến cái nơi mà người đó đưa địa chỉ, nó hoảng hồn, nhà lớn thiệt, nhưng sao giống mấy cái nơi mà các băng nhóm hoặc xã hội đen tụ tập lại vậy. Nó chột rùng mình, đưa người đó vào trong, vừa mở cửa thì thấy cả đám người đang ngồi tụ tập làm gì đó. Nghe được tiếng động cả đám người đó quay lại, liếc nhìn nó bằng ánh mắt sắc đá, rồi vội hét lên

- Mày là đứa nào mà dám vào đây, chán sống rồi à _ Thằng nhỏ kia hét toáng lên hù dọa nó làm nó giật bắn người

- Im ngay tao đây, đây là người giúp tao, còn không mau đỡ tao _ Người đó nghiêm mặt nói lớn vào tụi đang ngồi

- Ổ đại ca, sao anh lại vậy để em băng cho anh _ Lúc này thằng nhỏ hoảng hồn mặt tái mét chạy tót tốc đến đỡ người đó.

Sau khi tụi đàn em của người đó băng bó xong, nó định đứng dậy đi về, vì các không khí ở đây làm nó hơi ngột. Thấy nó đứng lên, người ấy vội lên tiếng

- Em này qua nói chuyện với anh tý được không

Cứ tưởng sắp được về ai ngờ bị người đó kêu lại nói chuyện nó chán nản và bước tới chỗ người đó. Nó ngo ngắc nhìn người đó và hỏi

- Có chuyện gì không anh?

- Anh muốn cảm ơn em, mà anh tên là Hoàng, nhờ vả em này giờ mà chả biết em tên gì cả _ Hoàng ân cần nói

- Em à, em tên Tuyết, Trần Ngọc Tuyết, anh gọi em là Si được rồi _ Nó mỉm cười nói với Hoàng
- Anh thấy em giỏi võ thì phải, em có nghĩ gia nhập vào nhóm anh không _ Hoàng cười nhẹ ân cần nói
- Gia nhập, nhưng mà e ... _ Nó tính từ chối nhưng mà nó chợt nghĩ lại, nó đang thất tình mà, sao không làm gì đó khác chút để nó được thư giãn đầu óc cũng như vui hơn.
- Quyết định vậy nha em, à k bé Si _ Hoàng cười vội nói nhanh không cho nó kịp phản ứng
- Nhưng em còn phải đi làm thêm sợ không được đâu a à _ Nó cố chống chế
- Không sao tụi này hoạt động vào buổi tối k à, em đừng lo 1 tuần chỉ gặp 2 ngày thứ 5 và chủ nhật thôi _ Hoàng cười với nó nói nhẹ nhàng
- Vậy à ... nhưng ... mà thôi cũng được _ Nó pò tay rồi Hoàng nói thế lẽ nào nó k chịu nhận lời, đành nhắm mắt đồng ý cho lẹ

Sau sự việc đó, nó cảm thấy mình vui lên, từ khi nó gia nhập nhóm, nó bắt giác phát hiện ra nhiều điều. Người trong nhóm tuy nhìn hung dữ, gian xảo, nhưng thật chất rất hòa đồng vui vẻ, luôn làm cho nó cười ngất. Nó dần dần không nghĩ nhiều đến Khoa nữa, nó tưởng mình đã quên được Khoa rồi. Nhưng không phải thế, lúc nào rảnh nó đều đến ngồi một mình trong quán cafe Amigo, những kỷ niệm tưởng như đã quên đi lại ùa về. Cũng đúng thôi, yêu 1 người đầu phải dễ, quên đi người đó càng khó hơn. Nó hiểu, nó rất hiểu chứ, nó luôn là người khuyên bảo cho bạn bè nó trong những lúc thất tình như nó hiện giờ. Nhưng đến bây giờ nó mới vỡ lẽ ra chính bản thân nó còn chưa giải quyết được vấn đề tình cảm của nó mà.

Đã một năm trôi qua, kể từ ngày nó gia nhập nhóm của Hoàng, tuy không thích đánh nhau nhiều, nhưng một khi có chuyện nó cũng phải nhào dõ mà giúp đỡ. Chính vì thế, mỗi khi nó đánh nhau tất cả mọi người đều rùng mình. Nhìn nó chỉ là 1 đứa con gái yếu đuối, nhưng khi đối mặt với các cuộc đánh nhau, nó còn mạnh mẽ hơn cả con trai. Cả nhóm ai nấy đều rất yêu quý nó, và đặt cho nó biệt danh “thiên thần vui vẻ”, bởi nó lúc nào cũng cười mà, cười không ngưng ngừng hay che dấu nỗi đau, mỗi nụ cười của nó đều rất thật, chính vì thế làm cho mọi người dù có buồn đến mấy cũng đều tan biến hết.

Trường nó học chỉ học có buổi sáng, nên nó có thời gian rảnh vào buổi trưa để đi làm thêm. Nó làm trong 1 quán kem gần nhà, người chủ quán vì thương cho hoàn cảnh nó nên đã nhận nó dõ làm, dù nó chỉ mới 17 tuổi chưa đủ tuổi làm việc. Sau khi tan ca nó vội chạy đến nhà Hoàng, nơi mà nhóm nó tụ tập lại với nhau vào thứ 5 và chủ nhật.

- Em tới rồi nè mọi người _ Vừa chạy đến nó chào mọi người rồi nở 1 nụ cười thật tươi.
- Em đến rồi sao, mau ngồi xuống anh có chút chuyện muốn nói với em nè _ Hoàng nhẹ nhàng kêu nó ngồi bên mình và tập hợp mọi người lại như có chuyện muốn tuyên bố
- Tuần sau anh sẽ đi du học bên Úc, khoảng 3 tháng anh sẽ về, mọi việc ở đây anh giao cho Si và Nin sẽ phụ Si mọi việc, chia khóa nhà anh giao cho Si, các em cứ đến đây vào thứ 5 và chủ nhật như thường lệ đi, dù gì nhà a cũng k có ai _ Hoàng chậm rãi nói
- Sao cơ, em quản lý à, còn chia khóa nữa, sao được anh _ Nó đứng lên nói lại
- Không sao đâu mà em, 3 tháng thôi là anh về rồi, nhưng mà sắp tới là họp mặt băng nhóm trong thành phố, thường thì anh và Nin đi, nhưng lần này em và Nin phải đi, không thì mất uy danh nhóm hết _ Hoàng nói
- Nhưng ... nhưng mà a à, e không biết gì đâu _ Nó ráng cãi
- Không sao Nin sẽ giúp em mà, anh trông cậy hết vào em đó _ Hoàng lần nữa lại nhìn nó mỉm cười

3 ngày sau đó, Hoàng ra sân bay mà không một ai biết. Chỉ nhắn 1 tin nhắn cho nó và Nin “Anh đi nha, mọi việc mấy em ráng cẩn thận”

Bạn đang đọc truyện *Cười Lên Rồi Mọi Chuyện Sẽ Qua Thôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Cuối cùng ngày họp mặt các băng nhóm trong thành phố đã tới. Đây là 1 cuộc họp lớn do băng nhóm đứng đầu thành phố “EVIL” tổ chức 3 tháng 1 lần, cuộc gặp mặt này chính yếu để các băng nhóm lấy uy cho băng của mình. Thông qua cuộc quyết đấu, người đứng đầu băng EVIL sẽ chọn người đạt hạng nhất làm trợ thủ cho mình và hiển nhiên người được chọn sẽ được chuyển qua trường để học chung với thủ lĩnh EVIL và được tài trợ toàn bộ học phí. Nghe ham nõi, nhưng thật sự thì nó chẳng quan tâm cho lắm, bản thân nó nghĩ chỉ cần đánh thắng cỡ hạng 2 hạng 3 là để lấy uy danh cho nhóm nó. Anh Hoàng cũng đã nhiều lần quyết đấu nhưng không được hạng nhất mà chỉ đứng thứ 3, nhưng thế là đủ, 3 hạng đầu cũng làm cho mọi người nể sợ rồi, tất cả những băng nhóm trong đây tập hợp lại cũng đến hơn 20 nhóm lớn nhỏ trong thành phố. Dù biết cuộc họp do băng EVIL tổ chức hoành tráng cỡ nào.

Nó đi cùng với Nin tới đó, cuộc họp được tổ chức ở 1 nhà hàng 5 sao lớn của Sài Gòn, Nin hôm nay ăn mặc nhìn rất dễ thương làm cu cậu nổi bật giữa đám đông, trong khi nó chỉ mặc quần jean ngắn và áo thun in hình doremon, chưa kể còn đeo kính cận nobita màu đen nữa. Nhìn nó thế này ai nói nó là thủ lĩnh một băng nhóm mạnh được nhỉ, trông nó không khác mấy đứa con nít chạy lon ton ngoài đường là mấy.

Khi bước vào, nó cảm thấy không khí hơi khác lạ, 1 bầu không khí nặng nề, nó cảm giác mọi người như đang nhìn nó và Nin. Một nhỏ con gái, mặc 1 bộ đồ quyền rũ, áo xẻ ngực và quần ôm dài, mặt trét kg phấn, đi ngang nó cười mỉa mai.

- Con nít mà cũng đến đây à, bộ nhóm mấy người k đủ người hay sao mà cứ 1 con nhóc đến đây _ À nhạo báng nó
- À thì chị nghĩ vậy thì em đây cũng chịu, nhưng đến lúc quyết đấu đừng mong e tha cho _ Nó cười thật tươi đáp trả à.
- Mày ... cứ chờ mà xem, ai hơn ai _ À giận tím mặt bỏ đi mất hút

Nó không phải là tuýp người thích gây sự hay cãi nhau, nhưng cũng không muốn làm mất mặt anh Hoàng nên đã đáp trả à ta. Thật mà nói à chẳng đáng gì, khi vào trận nó tuyệt đối không phải thường, nhưng nó k muốn mọi chuyện quá lên, nên đành im lặng và chờ tới trận để lấy uy cho nhóm mình.

Bất chợt, tất cả mọi người im lặng đều ngược nhìn lên 1 nơi, nó nhìn theo thì thấy bóng dáng thấp thoáng 2 người con trai đang từng bước đi xuống. Nó thoáng rung động, 2 người ấy quá đẹp, 1 người có mái tóc đỏ, khuôn mặt không chút biểu cảm, nhưng không thể nào tả hết được vẻ đẹp của người đó, một tai người đó đeo khuyên hình thánh giá, mặc áo sơ mi xanh bỏ ngoài, chưa kể chiếc quần jean dài màu xanh đen, tuy không phải cầu kì nhưng vô cùng nổi bật. Người kế bên có mái tóc vàng óng, khuôn mặt cũng không thua kém gì người bên cạnh, có nét tươi hơn, nhưng lại mang 1 đôi mắt buồn. Hai người bước xuống hàng ghế VIP ngồi xuống rồi búng tay cho thắng đàn em đang đứng, hiểu ý thắng nhóc bước ra cầm micro thông báo:

- Cảm ơn mọi người đã đến buổi họp mặt 3 tháng 1 lần này, cũng như mọi khi hôm nay sẽ chọn ra 1 người vinh dự được theo trợ giúp anh Niz, thủ lĩnh nhóm EVIL bật nhất thành phố. Chưa hết người được chọn sẽ được chuyển qua trường RMIT và được tài trợ toàn bộ học phí chuyên trường cũng như học tập. Không mất nhiều thời gian của mọi người, chúng ta bắt đầu cuộc đấu.

- Thế lẽ như sau: ở đây tổng cộng có 24 băng nhóm lớn nhỏ, vì vậy 12 băng nhóm sẽ cử 1 người ra quyết đấu 1 trận 12 người, người đánh thắng được 11 người còn lại sẽ được đấu tiếp vào vòng 2. Thế nên kì này chỉ có 2 thứ hạng dành cho 2 bang mạnh nhất. Đấu thế cho nhanh gọn nha các thủ lĩnh.

- Cái gì, đấu thế tức là 1 vs 11 người băng khác, nếu thế chưa kịp thắng thì đã chết rồi sao _ 1 người hoảng hốt la lên

Cả hội trường nhốn nháo, ồn ào, loạn cả lên vì cái thể lệ thi đấu kì cục. Nó thì ngán ngẩm tựa đầu vào Nin chán nản, không biết chừng nào cái vụ này sẽ xong. Đột nhiên có 1 tiếng la lớn làm nó giật mình. Người la lên không ai khác chính là Niz, người có mái tóc đỏ.

- Câm hết ngay, không có bản lĩnh cứ việc rút lui, ta đây không cần hạng rùa rụt cổ _ Tiếng hấn vang lên làm cả hội trường im lặng lạ thường

Đúng như thế mọi người có vẻ đồng ý với lời nói của hắn, mỗi nhóm đều cử ra thủ lĩnh của mình ra thi đấu, tất nhiên nó đang là thủ lĩnh tạm thời cũng phải ra. Nhóm đầu tiên sau 30p đã có người chiến thắng, đó là thủ lĩnh nhóm Đại Bàng. Sau khi trận quyết đấu nhóm kia kết thúc, nó chuẩn bị bước ra thi đấu. Lúc bước vào thì hình như tất cả các thủ lĩnh nhóm khác đều nhìn nó cười đắc ý. Riêng có 1 người nhìn nó cười thú vị.

- Nhóc con tao chắc chắn mày sẽ là người bị hạ đầu tiên _ 1 tên chỉ vào mặt nó cười lớn

Nó chả để ý gì, lòng nó ra nghĩ cố gắng lấy hạng 2 cho nhóm mình, để còn có thể ăn nói với anh Hoàng nữa chứ.

Sau khi nghe tiếng bắt đầu của trọng tài, cả đám người đều xông vào nhau như muốn giết người. Bản thân nó thì suy nghĩ “hé trước đợt người ta quánh xong hết rồi mình ra tay cho đỡ cực”. Nó cười tươi rồi nhanh như cắt, né hết đám người đang làm loạn, và chọn 1 góc đứng chờ quan sát. Sau 15p số người đã bớt đi nhiều chỉ còn khoảng 5 người tính luôn cả nó, nó đứng đó ngẫm nghĩ “chắc cũng nên vào cuộc là vừa”. Chưa kịp dứt suy nghĩ đột nhiên có 1 thắng nhào vào nó, khuôn mặt hung dữ như muốn giết người, tung vào nó 1 cú đấm cực mạnh. Nó kịp né qua, vòng sau lưng kẻ đó tung 1 cú karate làm cho tên đó ngã nhào không đứng dậy được. Khoảng khắc đó, 3 người còn lại thấy cảnh đó, tất cả đều tập trung nhắm vào nó để mà đánh. Nó chẳng ngại ngần gì vội nhảy cao lên né tránh. Lúc đó cả đám người trong hội trường kể cả Nin đều hoảng hốt, nó nhảy cao đến nỗi, gần đụng tới trần nhà. Lúc hạ xuống nó tung 3 cú đá nhanh vào 3 người đang đứng dưới, cả 3 không phản ứng kịp, đành lãnh trọn đòn của nó mà ngã xuống. Tiếng tên trọng tài lại vang lên.

- Người chiến thắng vòng 2 này là Si của nhóm SKY, mọi người nghỉ ngơi 15p sẽ tiếp tục trận cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Cười Lên Rồi Mọi Chuyện Sẽ Qua Thoải* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4

Vừa ngồi xuống nghỉ ngơi, chưa kịp làm gì đã bị Nin ôm cổ khen không ngớt. Tuy bản thân nó không ngại mấy cái vụ ôm ấp dựa dẫm vào người khác phái, nhưng chôn đông người nó cũng ngại ngùng đỏ cả mặt vì Nin làm hơi lộ.

- Này buông Si ra, ở nhóm thì không nói gì, đang họp mặt nhiều người thế này làm Si ngại _ Nó nói với Nin

- Kệ thân quá rồi không để ý làm chi cho mệt, mà Si hay quá, cho tui kia biết mặt, dám chê thủ lĩnh nhóm ta à hehe _ Nin cười khi khi khen Si không ngớt

Si tươi cười với Nin, nhưng lại cảm thấy, dường như có ánh mắt ai đó đang nhìn mình. Chợt rùng mình thì nghe tiếng báo hiệp cuối. Nó cố dậy đánh trận cuối xong rồi về nhà ngủ giấc ngon. Hôm nay nó đi làm đã mệt lắm rồi, chỉ muốn nhanh chóng bay về nhà ngủ giấc ngon lành. Bước vào nơi thi đấu nó quan sát đối thủ của mình. Tuy nhìn kẻ đó không nổi bật gì nhiều, nhưng có thể hạ hết 11 người để vào thi đấu với nó thì đã không tầm thường rồi. Vẫn đang suy nghĩ, nó chợt để ý trọng tài đã kêu bắt đầu từ lúc nào.

Tên đó hung hăng xông vào nó, tay chân không ngừng đá nó liên tục, mắt đỏ hần lên những tia máu. Nó cố gắng tránh né, nhưng bất giác bị trúng 1 cú từ tên kia làm nó ngã xuống. Nin đứng ngoài xem cũng lo lắng và hết hồn thay cho nó. Nó bực mình, đứng dậy, vội tìm sơ hở của tên kia rồi ngay lập tức, nắm áo hắn sử dụng 1 thế judo vật hắn ngã lăn xuống. Chưa dừng ở đó, hình như tên kia đang gồng gượng dậy, chớp ngay cái ghế, tên đó lao vào nó cầm ghế đánh nó như muốn giết người. Thấy thế nó vẫn không hoảng loạn, bình tĩnh xem xét kỹ rồi tung 1 cú đá vào cái ghế tên đó đang cầm, cái ghế nứt làm đôi cuối cùng hắn ngã xuống không gượng dậy nổi nữa.

Mọi người trở mắt nhìn nó hết sức ngạc nhiên, Nin cũng chẳng khác gì những người xung quanh. Tuy biết nó chiến đấu còn hơn cả a Hoàng, nhưng trận chiến vừa rồi làm Nin không khỏi ngạc nhiên và hồi hộp. Khi phán người chiến thắng, Niz đứng dậy la lớn, âm vang cả hội trường:

- Kì này thủ lĩnh bang SKY giành hạng nhất, mọi thủ tục sắp xếp chuyển trường sẽ có người lo, người chiến thắng chỉ cần chờ giấy nhập học là được.

- Si hay quá, anh Hoàng chắc sẽ rất vui đây, mà nãy tên kia sử dụng vũ khí có bị phạm luật không, tại sao chẳng thấy ai nói gì hết vậy _ Nin hồ hởi khen Si nhưng nhăn mặt khó chịu vì trận đấu khi nãy.

- Đúng là ban đầu không ai sử dụng vũ khí, nhưng cũng không giao luật là không cho sai, hiển nhiên tên đó không phạm luật rồi, kệ đi Nin à, về thôi Si buồn ngủ rồi, sáng mai còn đi học sớm _ Nói xong nó kéo Nin về mà quên luôn cái vụ chuyển trường.

Trong khi nó bỏ về, thì có 2 người đang nhìn theo nó cười 2 nụ cười khác nhau. 1 người cười 1 cách thú vị, người kia lại cười 1 cách bí hiểm và gian tà.

Lại một buổi sáng như thường lệ, nó thức dậy với đầu tóc bù xù, và khuôn mặt đờ đẫn. Phải thế thôi vì hôm qua nó đã làm nhiều việc quá mà. Sau khi vươn vai vài cái, nó chạy đi làm VSCN. Cũng như mọi ngày, nó thắt bím 2 bên tóc rồi đeo thêm cái kiềng nobita bự chảng, nhìn nó như mấy đứa mọt sách, chả ai dám tin hôm qua nó đã đánh thắng tất cả các bang trong khu vực để giành giải nhất.

Bước ra ngoài đang dắt chiếc xe đạp cả tang chuẩn bị đi học, thì nó nhìn thấy có 1 bức thư đang ghim vào cánh cửa nhà nó. Thấy lạ nó mở ra xem, thì ra là giấy nhập học bên RMIT, trong đó còn có tên học sinh là nó.

Lạ trời chuyện gì vậy nè, chưa kịp hoảng hồn thì trên tờ giấy còn ghi ngày nhập học là hôm nay. Chưa kịp phản ứng thì điện thoại nó reo lên, nó móc ra cái 1080 có bọc cái ốp lưng hình doremon để nghe:

- Si ơi, đang làm gì đã qua trường RMIT trình diện anh Niz chưa thế? _ Nin đang hí hửng nói với nó

- Cái gì mà qua RMIT trình diện, chuyện này là sao Si chả hiểu gì hết dạ _ Nó khó hiểu ráng hỏi lại Nin thêm lần nữa

- Thì hôm qua đã nói rồi mà Si, hôm nay có giấy báo là phải đi học bên RMIT, mọi thủ tục, bên EVIL đã lo hết cho Si, bây giờ qua đó luôn đi, cố gắng lên nhá, Si là niềm hy vọng của cả nhóm SKY đó _ Nin từ từ trình bày với nó

Vừa nói xong Nin cúp máy cái rụp, để lại nó đang ngẩn ngơ, bực mình. “Chuyển trường không báo ta 1 tiếng, không biết trường nằm ở đâu, không có đồng phục trường, không gì hết giờ qua là sao, chẳng trời đánh nào ra luật này” nó hậm hực trong lòng đang đấu tranh tư tưởng và thầm chửi rủa.

- Thôi kệ, đến bước này thì đành phóng theo lao thôi, mọi chuyện rồi sẽ ổn, chỉ cần cười lên là sẽ ổn thôi, tiến tới nào _ Nó cố gắng xua tan đi những ý nghĩ bực mình và leo lên xe đạp phóng thẳng tới trường RMIT

Sau 30p vật lộn hỏi đường đi cuối cùng nó cũng đến được trường đó, nhưng mà năm nay nó học 12 rồi, tại sao chuyển trường lại dễ dàng thế nhỉ. Suy nghĩ hồi nó tới được trường lúc nào không hay. Má ơi trường gì khủng quá vậy nè, trường này bự hơn trường nó gấp 100 chứ không ít, hoành tráng đến nỗi nó nhìn ngơ ngác miệng mở bự ra. Chạy vô trường gửi chiếc xe, nó cảm thấy có nhiều ánh mắt đang nhìn nó khinh thường, đến chỗ cất xe thì lần nữa nó lại hết hồn, chỗ gửi xe gì toàn SH với xe hơi không vậy, có chiếc xe đạp của nó lạc loài là sao. Nó cố gắng kiếm 1 chỗ để xe rồi chạy ra bác bảo vệ hỏi phòng hiệu trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Cười Lên Rồi Mọi Chuyện Sẽ Qua Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Vừa đến phòng hiệu trưởng, nó đứng vịn cửa ngõ vào xem. Thấy có người đứng ngoài cửa ông ân cần lên tiếng gọi:

- Ai vậy, có phải học sinh mới Trần Ngọc Tuyết không?

- Ồ sao thầy biết em vậy _ Nó ngạc nhiên hỏi lại

Lúc này nó mới để ý người đang ngồi bên trong. Một người đứng tuổi, khuôn mặt có nét hiền dịu làm cho người ta thấy thoải mái. Nó bước vào tiến tới và đưa tờ giấy nhập học cho ông

- Chà là hôm qua có người báo với tôi hôm nay em sẽ nhập học, với lại em đang mặc đồng phục trường khác, nên tôi đoán đó là em thôi _ Thầy ân cần trả lời

- Dạ nhưng chuyển hồ sơ gấp thế cũng được sao thầy, với lại em còn chưa có đồng phục và chưa kịp chuẩn bị gì cả _ Nó đáp ứng

- Chuyện đó em không cần phải lo, tất cả đã có người sắp xếp, đồng phục đã chuẩn bị sẵn cho em, em cầm đồng phục đi thay rồi đến lớp 12A1 cầm giấy này là em sẽ được vào lớp.

- Dạ ... vâng e cảm ơn thầy, xin phép thầy em đi _ Nó cúi chào rồi ra ngoài chạy đi kiếm toilet thay đồ

Sau khi thay xong đồng phục xong, nó chạy đi kiểm lớp. Sau một hồi hỏi thăm các thầy giám thị nó đã kiểm được lớp của mình. Nó hít 1 hơi thật sâu rồi bình tĩnh bước vào lớp. Nó tiến đến người đang đứng trên bục và đưa cho người đó mảnh giấy mà khi này thầy hiệu trưởng đã dặn nó.

Người ấy xem xét 1 hồi rồi kêu nó đứng trên bục, tay đập xuống bàn vài cái rồi lên tiếng

- Các em hôm nay lớp mình có bạn mới, em hãy giới thiệu đôi chút về mình đi _ Thầy nói cả lớp rồi quay sang nói với nó

- Mình tên Trần Ngọc Tuyết, các bạn có thể kêu mình là Si, hôm nay mới chuyển trường qua nên có nhiều cái bỡ ngỡ, mong các bạn giúp đỡ cho _ Nói xong nó cười 1 nụ cười quyến rũ, tươi tắn, làm cho cả lớp vui nhộn hẳn lên, tuy nhiên cũng có 1 vài con mắt nhìn nó khinh rẻ

- Vậy em ngồi bàn cuối kế bạn Phong nha, được rồi chúng ta bắt đầu học _ Thầy hướng dẫn chỗ ngồi cho nó rồi kêu cả lớp lấy sách ra học

Nó đi xuống bàn dưới thì thấy người ngồi kế mình đang ngủ, nó nghĩ “bộ thầy không thấy hay sao mà chả nói gì vậy nè, học hành kiểu hành ở lại lớp chắc, hehe, thầy cũng tội thôi cũng kệ vậy”. Nó cười thích thú rồi ngồi xuống lấy tập ra ghi chép những thứ trên bảng mà không để ý rằng có nhiều ánh mắt nhìn nó ghen tỵ. Trải qua 2 tiết mệt mỏi cuối cùng nó cũng được ra ngoài thư giãn, quay qua nhìn tên kế bên thì không biết hắn đã đi từ lúc nào. Nó lấy hộp cơm trong cặp đã chuẩn bị từ lúc sáng, sau đó chạy đi kiếm sân thượng ăn (nó có thói quen chỉ ăn ở chỗ vắng người). Sau khi lên tới sân thượng, nó đặt hộp cơm xuống, vươn tay hít thở chút không khí, rồi trầm lắng xuống miệng hát 1 vài câu ...

Hi vọng em vẫn giữ riêng em chẳng đánh rơi phút nào

Hi vọng em vẫn giữ đầy cả giấc mơ đầu đón đau

Hi vọng anh giờ đây có chút yên vui ngập nắng trên con đường

Hi vọng anh còn mang chút ký ức về em, chỉ thế thôi

Giọt nước mắt bay ngược trên bầu trời

Làm thành bóng mưa đổ xuống ngang đời

Chỉ cần anh còn trên mặt đất này

Em vẫn hy vọng

Dù phải đón đau ngàn năm cũng đành

Dù là giấc mơ ngàn kiếp không thành

Chỉ cần anh còn trên mặt đất này

Em vẫn hy vọng

Vẫn hy vọng

Nó hát phải nói là như ca sĩ chuyên nghiệp, nhưng nó hiếm khi hát, nhất là khi có người, nó sợ, sợ người ta nghe thấy cảm xúc đau buồn của nó. Dứt lời hát, cảm xúc trong nó còn đọng lại. 1 năm qua, dù trải qua bao nhiêu chuyện, tự nhủ với bản thân như thế nào, nó vẫn không quên được Khoa. Lấy tay quẹt dòng nước mắt, nó lại mỉm cười, tự nhủ mọi chuyện rồi sẽ qua thôi. Nó ngồi xuống lấy hộp cơm ăn ngon lành sau đó lấy điện thoại ra gọi cho Nin.

- Nin à, Si tới trường rồi, nhập học rồi, vậy trình diện ông thủ lĩnh kia ở đâu thế. _ Nó hỏi Nin

- À học xong Si tới câu lạc bộ võ thuật, anh ấy là hội trưởng ở đó, cứ đến trình diện rồi xem anh ấy kêu Si làm gì tiếp _ Nin
- Tên thủ lĩnh mất nét đó nhiều chuyện gớm, không cho Si thời gian chuẩn bị gì hết, chạy gấp thế này, chưa kịp chia tay bạn trường cũ nữa, hix có cơ hội Si sẽ trùm bao bố ổng rồi đâm đâm đâm cho chết luôn he he _ Nó
- Ở làm coi chừng không có mạng trở về đó, thôi bye Si ráng lên nhé _ Nin

Sau khi cúp máy, nó dọn dẹp đồ đạc rồi chạy xuống lớp học. Nó không biết rằng, tất cả hành động và lời nói của nó đã bị 1 người nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Cười Lên Rồi Mọi Chuyện Sẽ Qua Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Hết tiết học, nó đi hỏi thăm mọi người câu lạc bộ võ thuật ở đâu. Sau 15p tìm kiếm cuối cùng nó cũng tới được. Chưa đến cửa nó đã nghe thấy tiếng la hét reo hò của đám con gái. Tò mò đến xem thử, thì thấy 2 người trong buổi họp mặt hôm wa đang đấu võ với nhau. Tụi con gái thì reo hò la hét, con trai thì ngửng mặt ghen tỵ. Nó cố gắng lách vào trong đứng xem, chưa kịp thương thức trận đấu thì 2 người kia đã xong trận. Nó ngậm ngùi tiếc nủi, hần thấy nó liền kêu 1 thằng em dắt nó vào gặp. Nó đi theo vào phòng tập và gặp được 2 người họ, thấy không khí hơi căng thẳng nên nó đành lên tiếng trước:

- À hôm nay em đến gặp anh và hỏi xem anh có cần em làm gì không?

Hần thấy nó lúng túng liền cười nhếch mép và liếc sang thằng đàn em bên cạnh. Như hiểu ý nó liền nói với nó:

- Giới thiệu cho bạn biết luôn, a tóc đỏ là Niz thủ lĩnh EVIL, anh tóc vàng là a Zin phó bang EVIL, sau này mỗi tối 3 5 7 bạn phải qua bên nhóm EVIL để họp mặt và phải gia nhập câu lạc bộ này để tiện giao việc

- Còn nữa, anh Niz muốn bạn đánh với thủ lĩnh SxS tối nay 7h ở sân vận động phú thọ, mọi việc tự chuẩn bị đi.

Nói xong nó gật gù rồi xin phép ra ngoài, nhưng chưa kịp gì thì Niz đứng dậy, đi kề bên nó, cuối xuống và thì thầm vào tai nó:

- Ta đây sẵn sàng cho cưng đâm không cần phải trùm bao bố làm gì _ nói rồi hần bước đi thẳng để lại mình nó hết hồn đỏ mề hôi lạnh

“Hần sai người thám thính mình hay sao mà biết hay vậy chời” Nó trầm nghĩ

Sau khi bàn giao việc xong nó xin phép về sớm và bỏ chạy, ôm cặp và phóng nhanh qua hàng rào. Nó phải vội đi làm thêm đến trễ thì lại bị trừ lương nữa...

- Nin ơi, cha Niz giao cho Si đánh tụi SxS tối nay 7h có ra với Si không, mình Nin thôi là được rồi _ Nó lấy điện thoại gọi cho Nin

- Ok, baby tối gặp _ Nin cười hớn hở nghe máy rồi cúp cái rụp

Gọi điện thoại cho Nin xong, nó ra lấy chiếc xe đạp rồi đi thẳng tới chỗ làm. Hình như có 1 người hứng thú với những hành động lạ lùng của nó nên đã đi theo mà nó không hề hay biết. Sau 1 hồi cực lực cuối cùng nó cũng đến kịp giờ làm, nó thở hồng hển chạy đi thay đồ. Bước ra phòng thay đồ nó biến thành 1 diện mạo khác, không còn tét 2 bím tóc nữa, cũng không đeo cái kiềng nobita mà giờ đây đã trở thành 1 mỹ nhân xinh đẹp, nó làm thế chỉ để mọi người không nhận ra nó (nó chưa đủ tuổi làm thêm mà, nhưng chính nó k biết lúc này nó xinh đẹp thế nào đâu hehe). Còn về Zin, chạy theo nó đến quán rồi bước vào, đảo mắt 1 vòng chả thấy nó đâu. Zin chán nản tính đi về, ai ngờ bắt gặp được 1 cô nàng xinh đẹp. Tìm Zin như bị lỗi 1 nhíp, sau 1 lúc ngẩn ngơ, hoàn hồn lại mới thấy khuôn mặt này quen quen, Zin cười mỉm ngồi xuống và kêu nó lại để order.

- Này em, cho anh mượn menu với _ Zin nhìn nó cười gian

Nó giật thót, sao ông Zin lại ở đây, nhớ là đang ở câu lạc bộ mà. Nó cười ngượng ngạo lấy menu đưa cho Zin rồi quay mặt đi chỗ khác. Zin nhìn nó sệt ngượng ngừng thì cười thầm. Không ngờ dưới lớp kiềng và 2 bím tóc lại là 1 người khác “bé cưng che giấu hay lắm, khó ai nhận ra là cùng 1 khó” Zin trầm nghĩ.

- Sao vậy, bộ anh đáng ghét lắm hay sao mà k dám nhìn mặt anh, hay... em ngại chuyện gì, khách ngồi thế này mà không nhìn mặt là sao em? _ Zin nhìn nó cười gian

- À ... đâu có đâu anh ... em làm sao ghét anh được, chắc anh nhìn nhầm rồi... hi hi _ Nó quay lại cười ngượng nói với Zin

- Vậy à ... mà nhìn em giống 1 người anh quen nha ... hình như là cô bé Si, thủ lĩnh nhóm SKY thì phải _ Zin

Nó giật mình quay qua thấy Zin đang nhìn nó cười, hixx bại lộ rồi à, vậy thôi đành chịu, lộ rồi cho lộ luôn. Nó nhìn Zin bằng ánh mắt cún con nhẹ nhàng

nói với Zin:

- Anh Zin à, chuyện hôm nay anh coi như không thấy nha, chuyện tối nay tại anh kêu em làm, em sẽ cố gắng mà, nha anh đừng nói ai biết nha _ Nó nhìn Zin bằng ánh mắt cực dễ thương làm Zin ngưng đồ mặt và cười cười

- Vậy anh không nói sẽ được gì, em tính sao với anh đây _ Zin nhìn Si cười gian

- Rồi, vậy anh muốn gì em sẽ chấp nhận, trừ việc trái lương tâm nha _ Nó

- Ok, vậy đi ... nhưng giờ anh chưa nghĩ ra, khi khác anh nói em sau nghen _ Zin

Mặt nó méo xeo, rồi chạy đi làm tiếp vì ông chủ đang có vẻ bức mình. Còn về Zin ngồi được lúc thì bỏ về. Đến 6h nó hết ca, nó thay đồ dắt xe đạp chạy ra chỗ hẹn. Đến nơi nó đã thấy Nin đang đứng chờ nó, nó cười và vẫy tay với Nin. Gác chống xe đạp nó chạy đến bên Nin.

- Sao rồi, có thông tin gì bên đó không? _ Nó

- À bang này hơi có tiếng đó, nó đứng top 3 khu vực, Si nên cẩn thận _ Nin

Nó suy nghĩ chút rồi cười với Nin, đợi khoảng 30p, hình như tại bên SxS đã tới. Bọn chúng mặt hầm hừ, nhìn vào nó giễu cợt.

- EVIL hết người rồi hay sao mà cứ con nít tới đây, kiểu này thằng Niz phải nhường lại chức thủ lĩnh cho ta rồi, hahaha _ Tên đầu lĩnh đứng nhìn nó khinh thường

- Đừng nói nhiều, có bản lĩnh thì cứ nhào đô đi _ Nó

Tại nó nghe thấy thế thì tức giận vô cùng, cả đám gồm 10 thằng liền nhào vô nó. Đứa nào cũng hăng máu, xông vào nó như liều mạng. Nó đánh với tụi nó chả thua kém tý nào, chỉ cần 1 đám là 1 đứa gục. Cuối cùng còn lại thằng thủ lĩnh, tên đó lúc này đã mệt về mặt giận dữ và có chút sợ hãi, quơ lấy cái cây nào đó, nhằm nó mà lao vào. Thấy vậy, nó nhảy lên né đòn. Tên đó nhìn nó hoảng loạn, người thường sao nhảy cao đến thế, đang ngờ ngác chưa kịp biết gì. Nó tung 1 cú đá thật mạnh vào người tên kia, cuối cùng tên đó ngã xuống chịu trận. Nó thở mệt nhọc, lấy hơi chút rồi hét vào tụi nó.

- Từ nay tụi bây dưới sự kiểm soát của EVIL _ nó

Nói xong nó và Nin quay lưng bỏ về. Về tới nhà, vừa dắt xe dô, tiếng điện thoại nó reo lên

“Con dạo này sao rồi, có khỏe không những người đó không bắt ép con chứ, con có muốn lên đây sống với mẹ không?”

Thì ra đó là mẹ nó gọi, mẹ nó đi trốn nợ nhưng vẫn giữ liên lạc với nó luôn kêu nó về sống với mẹ vì sợ 1 mình nó sẽ chịu cực.

- Con không sao mẹ à, con vẫn lo được mà, mẹ với ba sao rồi vẫn khỏe chứ, đã kiếm được việc gì chưa?”

“Con à ... mẹ với ba ... không ở với nhau nữa ...ba mẹ từ khi đi đến giờ luôn cãi nhau... mẹ thực sự không muốn ở với ba con nữa, ba con giờ đang ở nhà em họ con, vẫn khỏe lắm không sao đâu con à “

- Vậy còn mẹ thì sao, mẹ đang ở đâu, thế nào rồi _ Nó nói mà lòng thất lại, ba mẹ nó đã bỏ đi chung với nhau, tại sao giờ vậy chứ

“Con à, mẹ ... đang sống cùng người khác ... mẹ không muốn đâu ... nhưng con phải hiểu cho mẹ, mẹ chỉ là 1 người đàn bà, lên đây sống một mình khổ sở không ai nương tựa, ba con lại không chịu đi làm gì, suốt ngày cứ cãi nhau, mẹ thiệt chịu không nổi ...con ... phải hiểu cho mẹ ... đừng trách mẹ”

- Con ... hiểu mà ... nhưng ... người đó có tốt với mẹ không ... ? _ Nó nghẹn ngào nói

“Tốt mà con đừng lo, có người để mẹ dựa dẫm thế này mẹ đã mừng rồi, thôi con nghỉ ngơi đi, mai còn đi học, hôm khác mẹ gọi cho con”

Sau cuộc nói chuyện đó, nó cảm thấy mình bức lực lắm, ba mẹ nó bỏ đi hết. Ở nhà 1 mình nó tự lo cho bản thân mình, nhưng mẹ nó nói đúng, những lúc khó khăn thế này không có người dựa dẫm thì làm sao chịu nổi, lúc trước nó còn có Khoa giờ thì không còn ai nữa rồi. Mẹ nó chỉ là 1 người yếu đuối không chịu nổi cô đơn, tìm 1 người dựa dẫm là phải, nhưng ba nó thì sao đây, ba nó thế nào rồi, lòng nó quặn đau, ngồi bệt xuống đất. Đến bao giờ con mới giúp được ba mẹ đây, con có thể làm gì bây giờ, con thực sự chịu đựng không nổi nữa.

Nó ngồi đó, mắt hướng về một nơi xa xăm, 1 giọt nước mắt chảy dài xuống má. Đã bao lần nó luôn bảo mình cố mạnh mẽ lên, chỉ cần cười lên là ổn. Nụ cười của nó như là 1 động lực thúc đẩy nó phải cố lên, không được bỏ cuộc.

Nó đứng dậy cất đồ vào trong nhà, chuẩn bị tinh thần cho nhiều thứ hơn nữa. Nó không được phép buông lơi bản thân mình. Nó muốn cho mọi người xung quanh nó được hạnh phúc và không phiền lòng gì về nó, đó chính là nguyện vọng của nó. Bản thân nó thực ngốc khi lúc nào cũng nghĩ về người khác, nhưng nó là vậy, không vậy thì nó không còn là nó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cười Lên Rồi Mọi Chuyện Sẽ Qua Thoải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Sáng hôm sau, khuôn mặt nó hiện lên vẻ mệt mỏi thấy rõ. Nó cố gắng lê bước chân đi dắt chiếc đạp ra ngoài, ngồi lên chiếc xe đạp chạy thẳng tới trường. Đến nơi vẫn chỗ cũ, nó dắt chiếc xe đạp cả tảng vào trường với ánh nhìn kinh thường của mọi người, nó chả để ý gì đến họ. Với những người cùng Bò Cạp như nó thì nó không quan tâm đến người ta nói gì mình, tự mình hiểu được bản thân mình là được.

Nó bước vào lớp nằm gục trên bàn, mắt từ từ nhắm lại. Nó nằm ngủ mà không biết là cô giáo đang vào, cô thấy nó đang ngủ liền la nó:

- Này em kia, không thấy đã vào lớp rồi hay sao mà còn ngủ thế hả? _ Cô giáo nó lườm mặt nó

Nó ngược mặt dậy, ngơ ngác nhìn xung quanh với bản mặt bơ phờ làm cả lớp phải bật cười. Cô nó lúc này đang tức giận, không ngờ là thế mà nó còn không nghe đã vậy còn chả để ý gì.

- Em ra ngoài đứng cho tôi _ Cô nó hét lên

Nó lê bước ra ngoài đứng, ánh nhìn vô hồn, hôm nay nó không muốn cười. Nó cảm thấy hơi mệt mỏi, bản thân nó đã dồn nén nhiều chuyện trong người. Đến giờ ra chơi, cô nó bước ra nhìn nó chán nản:

- Thôi lần này cô tha lần sau đừng tái phạm nữa _ Cô

- Dạ em biết rồi _ nó

Nó đi vào lấy hộp com trong cặp rồi vội chạy ra lớp lên sân thượng. Trên sân thượng không một bóng người, gió thổi mát rượi làm nó cảm thấy thực sự sáng khoái. Nó không kìm được cảm xúc của mình ngân nga vài câu hát:

Nơi ta từng qua, quán quen ta từng ngồi

Bao nhiêu buồn vui dường như vẫn còn đó

Nhưng anh đã xa đã quên mất em rồi

Mang đi của em những nụ cười

Khi ta gặp nhau có hay đâu 1 ngày

Em mang niềm đau vì yêu anh nhiều quá

Xin anh trả em những tháng năm êm đềm

Những ngày mà anh chưa từng đến

Trả lại cho anh bao câu nói vui

Trả lại cho anh con mưa có đôi

Trả lại cho anh bao nhiêu lời hứa ở trên đầu môi

Chuyện tình mình chỉ thế thôi

Thà rằng em sống lẻ loi

Hơn là em bên 1 người nhiều gian dối

Trả lại cho em yên vui trước đây

Ngày mình chưa yêu em chưa đắng cay

Trả lại cho em con tim mạnh mẽ để đi tiếp ngày mai

Đoạn đường dài sẽ vắng anh

Gượng cười em nói với em

Dù ngày mai sẽ tốt hơn bây giờ

Hát xong bài hát nó cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn, đúng là chỉ có những lúc nó hát mới thấy dễ chịu như vậy. Ăn vội hộp cơm xong nó chạy xuống thay bộ đồ thể dục (2 tiết cuối nó học thể dục). Hắn ngồi sau vách mà nó không hề hay biết, hắn cười mỉm, lâu rồi hắn không thấy ai thú vị như nó, luôn biết dồn nén cảm xúc của mình. Hắn tưởng bản thân mình đã vô cảm từ 6 năm trước rồi chứ, nhưng nhìn thấy nó trong lòng hắn lại có chút gì đó khác lạ. Đường như lúc này đây hắn lại sắp có 1 đồ chơi mới, mỉm cười 1 cách gian xảo, hắn cũng bước xuống lầu.

Đến tiết thể dục, nó theo cùng cả lớp ra sân tập. Nó chỉ mới đến trường nên chả quen ai, mà sao quen được ai khi ai cũng khinh thường đứa nghèo hèn thấp kém như nó. Nó đi lang thang xung quanh thì nhìn thấy hắn, đang ngạc nhiên tại sao hắn lại trong lớp mình, hôm qua hôm nay nó đâu thấy hắn trong lớp (có thêm đề ý đầu mà biết có hay không :>) Thấy nó trở mặt nhìn hắn, hắn vội đứng lên bước vào hàng theo lệnh thầy.

- Chúng mình thật hạnh phúc khi học chung lớp với anh Phong _ Tụi con gái hò hét khi thấy hắn mặt đồ thể dục, nhìn hắn bằng ánh mắt thèm khát, hám trai.

- Im lặng, hôm nay chúng ta học bóng rổ, con trai sân tập, con gái tập ném bóng.

- Thầy ơi ... có thể cho em ra sân tập được không, ném bóng chán lắm _ Nó thủ thủ với thầy

- Hừm, có được không mà đòi thể hả _ Thầy thể dục nhìn nó lạ lắm

- Chỉ cần thầy cho là được _ nó nói rồi nhìn thầy cười hé cả hàm răng

- Ừm tụi con trai không thương hoa tiếc ngọc đâu đó _ Thầy nhìn nó cười cũng xiu lòng mà đồng ý

- Dạ con cảm ơn thầy

Nó chạy qua sân tập, thì tụi con trai nhìn nó ngạc nhiên, nó cười gian rồi vội chạy nhanh với tốc độ không ai kịp thấy, chụp ngay trái bóng mà thằng nhóc kia đang cầm, rồi nhảy lên tung 1 cú ném xa. Vào rổ, tụi con trai nhìn nó mà há hốc mồm, hắn cũng ngạc nhiên không kém, nó chụp lại trái bóng và cười tươi nói với cả sân.

- Không tập trung chơi thì thua con gái ráng chịu nhé các chàng trai _ Nó nói nhưng nhìn hắn với ánh mắt thách thức

- Hừ dám thách thức luôn cả tôi à _ hắn nhìn nó cười

Tụi con trai lúc này mới ngó ra, nó trông thể nhưng không kém thằng con trai nào. Thằng nào mà khinh thường nó chỉ có chết, bấy giờ tụi con trai sung hắn lên vội chia nhóm và đấu với nó. Nhưng làm sao mà được trong khi hắn đang lờm tụi nó. Thấy thể tụi trai đành lùi xa nó ra

Tụi con gái nhìn nó đang đấu mắt với hắn thì lòng đầy sự tức giận, ánh mắt như muốn thiêu cháy cả nó vậy.

“Mây hay lắm dám làm chuyện đê ý à, anh Phong cũng bị nó thu hút”

- Anh Niz ơi, mình chơi kì này công bằng không gì nhé, vội lại xin a thứ lỗi em không biết thân phận mà thi đấu với a _ Nó nói xong mỉm cười và lè lưỡi, nhìn nó yêu cực luôn, hắn chưa kịp phản ứng với hành động đáng yêu của nó, tìm hắn đập mạnh, nhưng cố gắng trấn tĩnh nói lại với nó.

- Được, coi như trận này đấu công bằng, ai thua người đó phải nghe lời người kia làm 1 chuyện, cá cược này chỉ có anh vs em thôi và mình đấu solo dám chơi không ? _ Hắn nhìn nó cười gian

- Ok chơi luôn, chả lẽ sợ cung à _ Nó nói trêu, rồi lè lưỡi ra chọc hắn

Hắn khẽ nhíu mày “cung à, nhóc con này chán sống rồi, dám thách thức và kêu ta là cung à”

Hắn biết nó không phải tay vừa, nhưng hắn cũng thể mà, trong thành phố này không ai đấu lại hắn bất cứ môn thể thao nào, nó cũng vậy đừng mơ mà thắng hắn. Trận đấu bắt đầu sau tiếng hô báo hiệu của ông thầy thể dục, tất cả học sinh ngơ ngác đứng nhìn nó và hắn đấu solo.

Bạn đang đọc truyện *Cười Lên Rồi Mọi Chuyện Sẽ Qua Thoải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

(Mình không biết viết những đoạn về môn bóng rổ lắm nên lướt qua nha, mong mọi ng thông cảm)

Sau 15p thi đấu điểm số của hắn và nó đã bằng nha, 2 người quyết đấu quyết liệt không ai nhường ai. Thầy thể dục đột nhiên lên tiếng làm cả 2 giật mình:

- Còn 1p cả hai cô lên nào _ Thầy thể dục cùng mọi người đứng xung quanh đều ngạc nhiên về trình độ của nó, ai cũng há hốc mồm đứng nhìn 2 người thi đấu

Nghe thế, nó tranh thủ lúc hấn đang phân tâm vội lao tới chỗ hấn giành lấy trái bóng, rồi chạy nhanh đến chỗ để ném. Lúc này hấn thực sự bức rối, không thể nào thua 1 đứa con gái được, vội chạy nhanh đến chỗ nó cố gắng ghé sát tai nó thì thầm nhỏ chỉ đủ 1 mình nó nghe “hôm nay cô mặt bộ màu xanh xa trời à”. Nghe đến đây mặt nó đỏ bừng, đứng chân lại và vô tình rớt trái bóng xuống, chỉ chờ có thế, hấn chụp ngay trái bóng và ném 1 cú ném xa. Nó còn đang ngỡ ngàng, nghe tiếng reo hò và tiếng báo hiệu hết giờ của thầy thể dục. Nó ngơ người hét vào hấn.

- Anh ... anh chơi ăn gian _ Mặt nó đỏ bừng tức giận

(Lời nói trong “...” là tiếng anh nhé)

- “Anh không quan tâm, có chơi có chịu mà em nợ anh 1 yêu cầu” _ Hấn cao hứng nói 1 tràng tiếng anh, nhưng đột nhiên khựng lại suy nghĩ “nhỏ này chắc không biết tiếng anh, bậy quá hờ rồi nói lại vậy” đang tính nói lại ai ngờ nó đáp lời hấn.

- “Hứ, không phải tại anh ăn gian thì đừng mơ thắng được em, ở đó mà thấy ghét, mà thôi coi như thua e nợ anh 1 yêu cầu, anh muốn em làm gì” _ nó bức dọc đáp lại 1 tràng TA làm hấn bị đơ người không nghĩ rằng nó lại nói rõ hay vậy, phát âm quá chuẩn, nhìn nó 1 hồi rồi mỉm cười nói:

- “Anh muốn em làm bạn gái anh” _ hấn

- “không bao giờ, mơ đi ngoại trừ yêu cầu này” _ nó

- “Tại sao ... được rồi không làm bạn gái thì làm osin nhé, chọn đi cưng ... bạn gái ... hay ... osin” _ Hấn nhìn nó mỉm cười gian, hấn nghĩ không có ai ngu đến nỗi bạn gái sung sướng không làm mà chịu làm osin, nó cũng chẳng khác gì đâu.

- “Cứ vậy đi, nhưng 1h – 6h e đi làm trừ giờ đó ra thì sao cũng được” _ Nó bức mình, thà làm osin chứ không làm bạn gái

- “Hả, em thật sự muốn thế à ... Được rồi nếu em thích thì anh chiều bắt đầu từ mai em phải ở bên anh 24/24 trừ giờ đi làm ra, e nên chuẩn bị dọn qua nhà anh đi” _ Hấn hơi giật mình nhưng nghĩ lại thì nếu nó làm osin hấn sẽ có cách hành hạ khác

- “hà vậy là trừ 5 tiếng đi làm phải ở bên anh suốt còn phải dọn qua nhà a, bị khủng à” _ Đang nói chợt nó khựng lại, tự nhiên chửi hấn, nó quay qua nhìn thì thấy mặt hấn đang hầm hầm liếc ánh mắt cực sát vào nó

- “Cấm nói nhiều tối nay sẽ dọn qua, anh sẽ qua đón, không đi thì đừng có trách” _ Hấn liếc nó làm nó sợ toát mồ hôi, cuối cùng đành ngậm ngùi chấp nhận

Nó bức bội mà không dám làm gì hấn, lỡ làm phật lòng hấn thì bằng nhóm của nó có nước tiêu tùng. Nó cố gắng mở miệng hỏi hấn lần cuối :

- Nhưng mà anh ơi, em qua nhà anh chắc không được đâu, ba mẹ anh sẽ không cho với lại bất tiện lắm ... _ Nó đang cố gắng cười để cho hấn khỏi nghi ngờ

- Kê, nếu em mà không qua thì đừng trách anh làm gì với hội SKY, về sớm chuẩn bị đi tối anh qua đón _ Hấn liếc nó 1 cái rồi bỏ đi 1 nước để lại mặt nó ngơ ngác và khó chịu

Được hấn xin phép, nó cũng ngoan ngoãn đi về chuẩn bị dọn đồ. Đang chán nản thì điện thoại nó reo lên

We clawed we chained our hearts in vain

We jumped, never asking why

We kissed, I fell under your spell

A love no one could deny

- Alo, ai thế _ Nó

- San nè Si ơi, tối nay tao về, mày ra sân bay đón tao được không? _ San

- Mày về à, mà sao báo trễ vậy, tối nay tao sợ không ra được, tao bận rồi _ Nó

- Vậy à, không sao mai mình gặp cũng được mà giờ mày sao rồi học hành thế nào hả? _ San

- Tao chuyển qua RMIT rồi, có gì tao gặp rồi nói mày sau nha _ Nó

- Ủm, bye cưng _ San

Nó thất thiêu đi về chuẩn bị đồ đạc rồi chạy đi làm, nhiều chuyện thế này chán quá. Không biết hấn nghĩ gì lại kêu nó qua nhà hấn, hay hấn muốn hành hạ mình, nghĩ tới nó lại rùng mình. Nó suy nghĩ về bản thân mình “cuộc đời mình rồi sẽ trôi nổi sao đây, a Hoàng ơi mau về đi”

Chương 9

Sau 1 buổi làm việc mệt mỏi, nó chạy chiếc xe đạp cà tàng về nhà, bộ dạng nó bây giờ trông thiếu ngủ. Chẳng lẽ nó đường đường là 1 thủ lĩnh băng nhóm lại phải làm osin cho hân à, làm thế này không phải rất mất mặt sao. Nó lại thờ dài, nhưng giờ có chơi có chịu, nếu nó từ chối thì hân sẽ làm gì nhóm nó, a Hoàng đã tin tưởng nó vậy mà. Suy nghĩ hồi cuối cùng cũng tới nhà, nó chạy lên thu dọn 1 số vật dụng cần thiết rồi chuẩn bị tới nhà hân. Trong lòng nó giờ đây rất rối rắm

“thôi dù gì đã thế rồi đành phải cố thôi, chứ nhất thiết không bao giờ làm người yêu của tên đào hoa đó”

Lần mò địa chỉ nhà hân gần tiếng đồng hồ cuối cùng cũng tới nơi. Trước mắt nó hiện ra 1 căn nhà màu xanh dương vô cùng lớn, cách thiết kế ngôi nhà vô cùng đẹp mắt và lạ lẫm khiến nó không khỏi trầm trồ khen ngợi. Nó chạy đến bấm chuông cửa thì có 1 ông bác nhìn khoảng chừng 50 đang dần bước tới chỗ nó hỏi:

- Cháu là ai đến đây có việc gì không? _ Ông ấy hỏi nó

- Dạ cháu là Si, hôm nay a Niz có kêu cháu tới, không biết anh ấy có nhà không ạ _ Nó ân cần trả lời

- Si à, cậu chủ đã dặn khi nào cháu tới thì dắt cháu vô nhà, đây đi vào theo bác dắt cháu dô gặp cậu chủ ... nhưng mà chắc cháu phải ngồi đợi lát _ Đang nói đột nhiên bác ấy có vẻ ngập ngừng đôi chút

- Vâng ạ _ Nó thấy được vẻ ngập ngừng của bác ấy thì hơi có chút khó hiểu nhưng vẫn bước vào theo bác.

Vào đến nhà nó choáng ngợp bởi cách thiết kế nội thất quá độc đáo mà trước giờ nó chưa từng thấy qua. Nó được bác ấy dắt tới phòng khách dưới nhà, sau đó kêu nó ngồi xuống đợi, bác ấy liền đi thẳng lên cầu thang. Khoảng chừng 5p thì nó thấy hân đang bước xuống, sau lưng hân là 1 nhỏ con gái đang ông a ông ọ chạy theo cố bám núp lấy hân. Nhưng hân chẳng thèm nhìn tới, mà ngược lại còn nhìn nhỏ bằng ánh mắt lạnh như băng làm nhỏ ấy sợ sệt lùi lại phía sau.

- Anh Niz à, khi nào em qua nhà với a nữa, em không chịu nổi nếu thiếu anh đâu _ Nhỏ nói bằng cực kì nhảu nhệch

Hân liếc nhỏ cười 1 cách khinh bỉ rồi lên tiếng:

- Từ nay cô không cần tới nữa, tôi không chơi với ai tới 2 lần _ hân nói 1 câu làm nhỏ ấy mặt đỏ bừng, tức giận nhưng không dám làm gì.

Đột nhiên như nhỏ ấy nhìn thấy nó, nhỏ chạy lại tiến về phía nó liếc nó 1 cái rồi hét lên:

- Nhỏ xấu xí này nhìn luộm thuộm đã vậy còn đeo cặp kiếng bự chẳng, đến đây làm gì, cỡ mày không đủ trình độ quyền rũ anh Niz đâu.

- Thì em đây xấu xí, nhưng mà xinh đẹp như chị cũng chỉ được lên giường 1 lần, nên em đâu dám so sánh với chị được _ Nó cũng chẳng vừa gì nói 1 câu mà làm nhỏ kia giận đến đen mặt

- Mày muốn chết à _ Nhỏ ấy giờ tay định tát nó nhưng hân đứng đó hét lên

- Biến ngay còn ở đây làm loạn à _ Hân lạnh lùng hét 1 câu làm nhỏ giận tím mặt chỉ biết bỏ về

Hân nhìn sang nó khuôn mặt có vẻ tức giận

- Sao giờ này mới qua, biết anh đợi lâu rồi không hả?

- Em không biết nhà a nên phải đi kiếm, với lại em qua trễ thế này anh có thời gian mấy mưa với nhỏ kia không tốt sao _ Nó nhìn hân tỉnh bơ đáp trả không có chút ngại ngùng nào, còn lên cười hân chế giễu

- Em ... _ Hân giận tím mặt

- Có phải em đang ghen không? _ Hân trấn tĩnh và trêu nó 1 câu

- Mơ đi _ Nó quay sang nhìn hân rồi le lưỡi trông yêu cực

- Mà giờ em ở đâu đây, còn việc thì mai bắt đầu nhé, hôm nay e hơi mệt xin anh đó _ Nó bĩu môi than thở

- Được rồi, bác Nam sẽ dắt em lên phòng kế phòng anh, mai em sẽ bắt đầu làm việc _ Hấn nhìn nó cười rồi bỏ lên phòng, thỉnh thoảng liếc nhìn nó cười trong đầu hình như đang có suy nghĩ gì đó rất gian

- Kế anh à, nghỉ quá _ Nó cảm thấy hình như mình sắp gặp rắc rối

Nghe hấn nói vậy, nó cầm túi chạy theo bác Nam lên phòng. Vừa bước vào phòng nó thoáng rung động, căn phòng có 1 tông màu xanh da trời tươi mát đó chính là màu mà nó yêu thích nhất. Cách thiết kế căn phòng nó chưa bao giờ thấy, đã thế từ hôm nay nó còn được ở đây nữa chứ. Nó sung sướng chạy đến cái giường to, quăng đồ lên giường rồi nhảy lên nghe cái “Ầm”. Bác Nam thấy thế liền cười thích thú, nó thấy vậy vội le lưỡi ra vẻ hối lỗi với bác Nam

- Coi chừng té nha Si, mai đi học về bác sẽ hướng dẫn cháu các việc cần làm, ngủ sớm đi nha _ Bác Nam nhìn nó mỉm cười rồi bước ra phòng

Đến 1 không gian đẹp nhưng lạ lẫm khiến nó thấy hơi chột dạ, nó nằm đó nhìn trên trần nhà suy nghĩ nhiều chuyện “San về rồi chừng nào mới gặp được nó đây, anh Hoàng sao chưa liên lạc với mình, mình ở nhà đẹp thế này, còn ba mẹ mình sao đây”. Nghĩ nhiều chuyện quá khiến nó chảy 1 giọt nước mắt lăn dài trên má, sau 1 lúc nó chìm vào giấc ngủ hồi nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Cười Lên Rồi Mọi Chuyện Sẽ Qua Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.